

[Tinning]

til trods for, at man vel ikke med rimelighed kan forlange, at folk med feber eller et brækket ben ivrigt kaster sig ud på cyklen efter at have læst morgenavisens sparsomme udbud af stillingsannoncer.

Den samme problematik gælder gravide og barslende kvinder på bistandshjælp. Hvor det for alle andre kvinder i dette land anerkendes, at man ikke kan arbejde/være arbejdssøgende i 4 uger inden og 14 uger efter fødslen af hensyn til moderens og barnets trivsel, så tælles disse perioder ikke fra, når det beregnes, hvornår pågældende falder for den arbejdsmotiverende 9 måneders regel.

Det er en grov og uanstændig behandling af nogle af de i forvejen socialt mest pressede befolkningsgrupper i landet.

I første omgang er det nødvendigt at få klargjort, hvor langt socialministeren vil gå i sine hykleriske erklæringer om arbejdsmotivering etc.

Besvarelse (25/7 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Man skal indledningsvis henvise til bistandslovens § 38, stk. 1, nr. 2, hvorefter det kan anses for godtgjort, at ansøgeren har udnyttet sine arbejdsmuligheder, når det er attesteret af en læge, at pågældende er uarbejdsdygtig på grund af sygdom. Personer, der får kontanthjælp på grund af sygdom, skal således ikke være arbejdssøgende i bistandslovens forstand.

I begrundelsen for spørgsmålet henviser spørgeren til bistandslovens § 37, stk. 4, og citerer herfra følgende passus:

»Når der er ydet hjælp i en sammenhængende periode på 9 måneder, kan den samlede hjælp ikke overstige det beløb, der kan udbetales personer, som får hjælp efter § 43.«

Spørgeren har imidlertid undladt at citere 2. punktum i § 37, stk. 4, der lyder således:

»Dette gælder dog ikke, når det kan godtgøres, at den pågældende i den nærmeste fremtid vil være i stand til at klare sig selv.«

Om anvendelsen af denne bestemmelse er der givet retningslinjer i socialministeriets cirkulære af 20. december 1982 om kontanthjælp efter bistandsloven, pkt. 9. Det er heri bl.a. anført, at hjælpen kan fortsætte ud over 9 måneder, hvis det er klart, at den stedfundne ændring af forholdene vil være overstået

inden for kortere tid, f.eks. hvis pågældende har konkret udsigt til arbejde, hvis en sygdomsperiode må antages at ophøre, eller hvis aftjening af værnepligt varer mere end 9 måneder.

Det afgørende for, om den forbigående hjælp kan fortsætte ud over 9 måneder, vil således være, om der er konkrete holdepunkter for, at den begivenhed, der har udløst hjælpen, vil ophøre i løbet af kortere tid. Vurderingen heraf afhænger af et konkret skøn i hvert enkelt tilfælde.

Man skal i øvrigt bemærke, at det ved vurderingen af, om 9 måneders perioden må antages at være afbrudt, må tillægges vægt, om der for det tidsrum, for hvilket der sædvanligvis udbetales hjælp, faktisk ikke har fundet udbetaling sted.

Spm. nr. S 1434

Til *socialministeren* (15/7 83) af:

Tinning (VS):

»Er det i overensstemmelse med regeringens intentioner, at kvindelige modtagere af forbigående kontanthjælp regnes som aktive arbejdssøgende også i de sidste 4 uger før og de første 14 uger efter, at pågældende har født?«

Begrundelse

Modtagere af kontanthjælp er i almindelighed en uhyre ringe stillet gruppe. Økonomien er elendig, og skulle der vise sig mulighed for at tjene lidt penge, bliver hver en krone modregnet i kontanthjælpen – her er den marginale skatteprocent på hundrede. Arbejdsudsigterne er elendige, og mulighederne for at tage en uddannelse for at forbedre sine arbejdsmuligheder er næsten lige så elendige.

På denne baggrund var det indlysende hyklerisk, da socialministeren begrundede indførelsen af fattighjælpsparagraffen med bl.a. følgende svada: »Regeringen finder, at en tidsmæssig begrænsning af hjælpen kan have en vis motiverende indflydelse på modtageren med hensyn til en forstærket indsats for at overvinde følgerne af den begivenhed, som har ført til, at der ydes hjælp.«

Med bistand fra det radikale venstre og fremskridtspartiet fik regeringen dog gennemført fattighjælpsparagraffen – bistandslo-